

За морем холодним, в далекій чужині,
Де сонця ніколи не видно з тайги
Де нетрі, болота лихі та пустині,
Та скали кремінні, на вічні сніги...

Де тьма та неволя одвіку й довіку,
Де, стогону опріч, нічого не чуть,
Де гине надія, де муки без ліку,
Де сльози невідьницькі тільки течуть...

Де люди на себе кайдани гартують,
Де рідного брата запеклі брати
Що божу годину на пласі катують...
Там, сестронеко люба, конаєш і ти.

Не падай до туги, красуйся, мій квіте;
Велике та славне страждання твоє
Шлях терну та крові любов'ю освіте,-
Неволя живої душі не уб'є.

Пом'януть твій образ бездольці закуті,
Стомленим від долі про тебе звістять;
Міць викличуть муки твої незабуті.
Перлинами сльози колись заблистять!